

« zurück blättern vor »

SZURAC v. imp., ab 1861. **1)** ‘etw. Hartes über eine harte oder rauhe Oberfläche bewegen und so ein charakteristisches Geräusch erzeugen’ – ‘przesuwać czymś twardym po twardej lub chropowatej powierzchni, powodując charakterystyczny dźwięk’: vor 1861 SWIL *Zaczęło się coś szurać po za ścianą, a wreszcie macać po drzwiach tu i ówdzie*. o (1900) 1949–1951 Sienk.Krzyż. I 196, DOR *Chrupały pod czyjąś ostrożną stopą suche gałązki, szurały odpadłe liście*. o vor 1915 SW *Dziecko szura pudelkiem po podłodze*. o vor 1915 Zap., SW *Szli, szurając piętami po podłodze*. o (1938–1939) 1947 Jarec.Ludzie II 362, DOR *Szuranie płótna o prakę mąciło ciszę jednostajnym, szorstkim odgłosem*. o 1947 Putr.Rzecz. 451, DOR *Szedł podnosząc nogi, żeby nie szurać podszewą o chropawe płyty chodnika*. o 1952 Braun Lewanty 353, DOR *Skrzypiały buty, szurały odsuwane krzesła*. – SWIL, SW, DOR. **2)** ‘sich streitsüchtig verhalten, sich streiten, Streit vom Zaun brechen’ – ‘zachowywać się zaczepnie, awanturować się’: [hapax] 1952 Braun Lewanty 84, DOR *Awantura wystrzeliła jak korek z butelki. Krawczyk skakał. – Spokojnie. Uchłateś się pan i szurasz!* – nur DOR (posp.). o **Etym:** nhd. *schurren* v., ‘mit Geräusch über eine Fläche gleiten’, GRI, nur für Inh. 1. o **Konk:** †*szurgać*. o **Der:** *zaszurać* v., (1897) 1949 Gomul.Mieszczka 176, DOR, zuerst geb. DOR; *poszurać* v. pf., [hapax] 1948 Prusz.Karabela 12, DOR, zuerst geb. SW; *szurnać* v. pf., 1937 Górs.H.Tory 75, DOR *Szurnęła pospiesznie garnek i łyżkę do rury*. o (1950) 1952 New.Archip. 26, DOR *Dmuchnął wiatr północny, zagiął wydał się baniasto i “Jary” szurnęły przez szuwary*. o 1952 Bocheń.Praw. 201, DOR *Wsiadł na rower. Koła szurnęły po (...) błocie*. Zuerst geb. DOR, nur für Inh. 1. ♦ Inhalt 2 stammt wohl ursprünglich aus dem Schülerslang: das Reiben der Schuhsohle gegen den Fußboden galt als ein Zeichen der Herausforderung.

« zurück blättern vor »